

רע"פ 2644/23 - עמירן עזרן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2644/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

עמירן עזרן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופטים י' שטרית, ע' טאהא ו-א' אבו-אסעד) בעפ"ג 32385-12-22 מיום 21.02.2023

בשם המבקש:

עו"ד מוטי מלניק

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופטים י' שטרית, ע' טאהא ו-א' אבו-אסעד) בעפ"ג 32385-12-22 מיום 21.02.2023, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בטבריה (כבוד השופט, הנשיא נ' מישורי לב טוב) בת"פ 17185-05-21 מיום 19.09.2021 ומיום 07.11.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

1. המבקש הורשע בעבירה של גניבת כרטיס חיוב, לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב), ובעבירה של הונאה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב.
2. כעולה מעובדות כתב האישום, במועד שאינו ידוע, מצא המבקש כרטיס חיוב שאבד למתלונן. בין יום

עמוד 1

20.02.2020 ועד ליום 27.05.2020, ביצע המבקש שימוש בכרטיס החיוב שלא כדין במגוון מקומות, זמנים וסכומים, שימוש שהגיע לסך של כ-12,800 ש"ח. בתוך כך, רכש המבקש באמצעות כרטיס החיוב מחשב נייד בעלות 1,800 ש"ח, והציג עצמו בטלפון בפני החנות המוכרת בשם בדוי. בהמשך, קיבל לידי את המחשב הנייד, תוך שהציג עצמו גם בפני נציג החנות בשם בדוי.

3. ביום 19.09.2021 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו "הנאשם [המבקש - ח.כ.] יודה ויורשע בכתב האישום. יופנה לתסקיר שירות המבחן. התביעה לא מתחייבת להמלצות התסקיר". ביום 02.10.2022, לאחר שבעניינו של המבקש הוגשו שני תסקירי שירות מבחן, במסגרתם בא שירות המבחן בהמלצה על ביטול הרשעתו של המבקש, טענו הצדדים לעונש. במסגרת זו, בין היתר, טען המבקש כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו. המשיבה התנגדה לביטול הרשעת המבקש.

4. ביום 07.11.2022 נגזר דינו של המבקש. בתוך כך, קבע בית משפט השלום כי אין מקום לביטול הרשעתו. בית המשפט נתן דעתו לנסיבות העניין ובפרט למעשי המבקש המתאפיינים בביצוע עבירה מתמשכת וחמורה; ולאי הוכחת פגיעה קונקרטית ובלתי מידתית שההרשעה תגרום למבקש - במישור התעסוקתי כמו גם ביחס להמשך התנדבותו. נוכח כל אלה, נקבע כי המבקש אינו עומד באמות המידה להימנעות מהרשעה שנקבעו בפסיקה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב)).

5. זאת ועוד, בית משפט השלום עמד על הערכים החברתיים אשר נפגעו, באופן משמעותי, מביצוע העבירה; על נסיבותיו של המבקש ונסיבות ביצוע העבירה; וכן על מדיניות הענישה הנוהגת. בסופו של יום, נגזרו על המבקש מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירות רכוש או מרמה מסוג עוון; קנס על סך של 2,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו; צו של"צ בהיקף של 180 שעות; וכן צו מבחן למשך 12 חודשים.

6. המבקש ערער על פסק דינו לבית המשפט המחוזי, הן על החלטת בית משפט השלום להותיר את הרשעתו על כנה, הן על יתר רכיבי הענישה. בית משפט קמא דחה את הערעור בקבעו כי לא נפלה שגגה בהחלטת בית משפט השלום להותיר את הרשעת המבקש על כנה, זאת בשים לב לכלל לפיו מי שהודה בפלילים יורשע בדיון; לעובדה כי בית המשפט "בא כברת דרך משמעותית לקראת המערער [המבקש - ח.כ.] ושקלל נכונה את נסיבות העושה והשית עליו ענישה הנוטה לקולה"; ובהיעדר התקיימות הכללים הפסיקטיים המצטברים המנויים בהלכת כתב ובפסיקות שבאו בעקבותיה, המאפשרים לסטות מהכלל האמור. בהקשר זה צוין כי "מדובר במעשים [אותם ביצע המבקש - ח.כ.] אשר יש בהם כדי לחתור תחת הסדר הציבורי, תחת מנהל תקין ולפיכך יש לנקוט בענישה ראויה ומשמעותית במקרים כגון אלה". וכן הודגש בהקשר לכך, כי אין עסקינן במעידה חד פעמית אלא במספר הזדמנויות בהן עשה המבקש כדי להונות.

7. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

המבקש, בעיקרו של דבר, שב וטוען כי יש להימנע מהרשעתו נוכח נסיבות עניינו, אשר מקיימות את התנאים המנויים בהלכת כתב. נטען, כי "נסיבות ביצוע העבירה נמצאות ברף הנמוך", וכי פוטנציאל הנזק הגלום בהרשעתו הינו חמור וקונקרטי, זאת נוכח נסיבותיו האישיות וחששו כי מקור פרנסתו ייגדע עקב ההרשעה. ממילא, נטען, בקשר לדרישה שנקבעה בפסיקה להוכחת נזק קונקרטי, כי יש "להתיר דיון וליבון הסוגיה במסגרת אכסניית רשות הערעור, ולהורות על יצירת מתווה אשר יבקש ליתן ביטוי חדש בהלכה, שעה שעסקינן בנאשם צעיר, העומד בכל הקריטריונים לרבות קיומו של אינטרס מוחשי קונקרטי, העשוי להינזק, כעת, מן ההחלטה להרשיעו". עוד גורס המבקש, כי רשות ערעור במקרה דנא נחוצה כדי למנוע "עיוות דין וחוסר צדק מהותי" שייגרמו למבקש ככל שתיוותר הרשעתו על כנה.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

9. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 1737/23 עוה"ד פיטר מלינק נ' עיריית חולון, פסקה 11 (09.05.2023); רע"פ 3305/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (01.05.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

10. חרף האצטלה העקרונית אותה ניסה המבקש לשוות לבקשתו, ההחלטה בדבר הרשעת המבקש נטועה היטב בנסיבותיו האישיים ובעבירה שאותה ביצע, וככזו היא אינה חורגת מענייני הפרטי. החלטה להימנע מהרשעה כאמור, מהווה חריג לכלל המחייב בהרשעה ולפיכך ממוקדת מטבעה באיזון שבין שיקולי שיקומו של הנאשם ובין שיקולי הענישה הנוספים הקשורים לעניין, ובפרט שיקולי ההרתעה והגמול (ראו: רע"פ 9177/20 אלזאם נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.01.2021); רע"פ 172/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.01.2021); ע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי, פסקאות 17-18 (10.09.2013)).

11. כפי שהובהר בפסיקה לא אחת, הימנעות מהרשעה תהא אפשרית בהצטברם של שני תנאים: הראשון, כי ההרשעה תפגע באופן ממשי בשיקום הנאשם בהתחשב בנסיבותיו הפרטניות; השני, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ובפרט בשיקולי הגמול וההרתעה (ראו: הלכת כתב, בפסקה 7; רע"פ 2020/23 סוויסה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.03.2023); רע"פ 6002/22 ריאבנקו נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (19.09.2022)).

12. בעניינינו, לא מצאתי להתערב בקביעת הערכאות קמא לפיה המבקש לא ביסס, כעניין שבעובדה, את הטענה כי ההרשעה תפגע באופן ממשי בשיקומו. יתרה מכך, בכל הנוגע לחומרת מעשי המבקש, נקבע כי אלו התאפיינו בפעולה יזומה, מתוכננת, ורפטטיבית, שנמשכה במשך תקופה ארוכה יחסית; כאשר אף שינה המבקש את זהותו, והשתמש בזהות בדויה במטרה להונות. בהקשר זה קבע בית משפט השלום כי "אין מדובר ב'שקלים בודדים' כטענת הנאשם [המבקש - ח.כ.], ואף אחת הרכישות אותה ביצע הנאשם [המבקש - ח.כ.] הינה מחשב בסכום של כ- 1800 ₪ שאינו מוצר צריכה בסיסי, ומעיון בפלט הרכישות אין מדובר רק במוצרי צריכה בסיסית". בנסיבות אלו, לא מצאתי כי עניינו של המבקש בא בגדר אותם חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור משיקולי צדק או כי קיים חשש ממשי לעיוות דין בעניינו.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו באייר התשפ"ג (17.5.2023).

ש ו פ ט